

Els

4

Sherlocks

Jesús Cortés

Dibuixos d'Oriol Malet

El tresor perdut

Gomo

Wen

Fran

Mati

Aquests són els quatre Sherlocks

Quatre amics inseparables que comparteixen l'afició per les historietes de detectius. L'art de la deducció no té secrets per a ells gràcies a les ensenyances del seu mestre, l'incomparable detectiu Sherlock Holmes. Delictes, incògnites i misteris inexplicables tenen les hores comptades quan Fran, Gomo, Mati i Wen entren en acció.

FRAN. És astut i pensa amb deteniment. És considerat el membre més tranquil del grup, encara que pot posar-se nerviós si creu que cal. Com els altres, és tot un expert en l'art de caçar pistes ocultes. Però és conscient de les seues limitacions. Raonar se li dona millor que córrer.

-«Per això no seré mai un atleta.»

MATI. És la més decidida i no suporta les injustícies. Com Fran, també sap que no serà mai una atleta. Però els esports li agraden i sempre aprofita qualsevol ocasió per a posar-se en forma.

-«Però per pura diversió.»

GOMO. És el més corpulent de tots i a vegades no sap mesurar la seua força. Quan s'avorreix es furga el nas. Fran sol dir que busca diamants verds a les seues mines nasals. Però amb un cas entre mans, Gomo no s'avorreix mai.

-«Poseu-me a prova.»

WEN. Té mirada de linx i les pistes tremolen quan els seus ulls passen sobre elles. Li agrada molt jugar, i pensa en Mati com en una germana bessona. El seu cervell funciona com un mecanisme de rellotgeria.

-«Si ens acompanyeu ens divertirem.»

Tenim un bon problema!

Un cotxe negre i luxós va aparcar a la plaça del Roure, a les portes de l'ajuntament. Dos homes vestits de negre, amb ulleres negres i maletins negres, van baixar i van fer una ullada al seu voltant, com si inspeccionaren el territori. Després, van entrar a l'ajuntament.

–Sembles agents de l'FBI, com els de les pel·lis
–va dir Wen.

–O empleats d'una funerària –vaig dir jo.

Jo soc Fran.

Gomo, amb cara d'avorrit, començà a furgar-se els nas decidit a buscar un bon diamant verdós.

–Vols deixar de fer això? –li va dir Mati clavant-li una espenta.

–Estic avorrit –es limità a dir Gomo.

–Bub! –es limità a dir Watson.

Watson és el nostre gos. Eren les sis de la vesprada i l’haviem tret a passejar. Els quatre érem els seus propietaris i cada setmana el tenia un. Aquesta setmana li tocava a Wen.

–Us heu fixat? –vaig dir, per dir–. Aquells dos fins i tot tenen xòfer.

–Doncs, tindrà problemes si ve la Policia Local –digué Mati–. Ha aparcad en lloc prohibit. El rastell està pintat de groc. Multa, multa multota!

–Problemes? –vaig dir–. Nosaltres sí que tenim problemes. Un bon problema!

Nosaltres érem els Sherlocks, els detectius oficials de Sant Telm. Tots ens anomenaven així. Gràcies a la nostra afició a les historietes de Sherlock Holmes havíem après a resoldre misteris. De fet, n’havíem resolt alguns. Però sí, nosaltres, els Sherlocks, teníem un problema. O més ben dit, tota la nostra classe del col·le el tenia. El nostre col·le es l’Ausiàs March. Ferran, el profe d’Educació Física, havia tingut la genial idea d’incloure el voleibol entre els esports que havíem de practicar al llarg del curs.

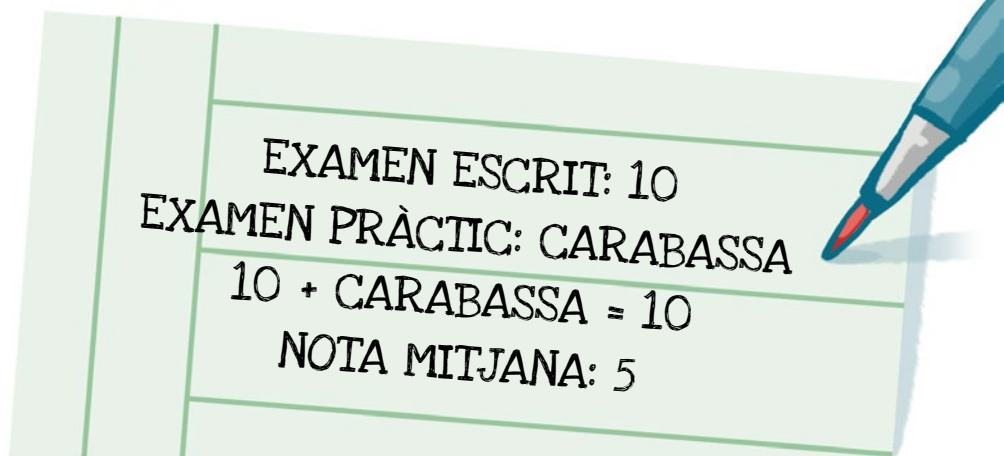
Però el problema no era això. El problema era que anàvem a jugar partits i Ferran ens anava a examinar per equips. I faltaven dues o tres setmanes. Examen escrit i examen pràctic. A la nota del primer, se li havia d’afegir la del segon. I la nota del segon dependria del nivell de joc mostrat en els partits que jugaríem al gimnàs. Ja m’ho podia imaginar: un deu per als equips guanyadors, i una carabassa per als perdedors.

Quin flaix!

El pitjor de tot era que ni teníem pilota ni on practicar. A Sant Telm tenim un poliesportiu, però està que cau de vell. L'alcalde fa anys que promet que li farà una bona reforma.

En qualsevol cas, al poliesportiu tampoc hi havia xarxes de voleibol ni pals als quals subjectar-les. La xarxa més propera era al gimnàs del col·le i només podíem fer-la servir durant les classes. Així que estàvem segurs que només podríem aprovar traient la màxima nota en l'examen escrit.

—I si comprem una pilota al basar i juguem sense xarxa? —va suggerir Wen—. Podríem practicar servicis i passades.

–Si lligàrem una corda entre dos arbres, ens marcaria l’altura de la xarxa –va dir aleshores Mati.

Mati i Wen no es donen mai per vençudes. Però l’únic arbre que teníem prop era el vell roure de la plaça.

–I si anàrem al puig del Corb? –pensà Mati–. Allí hi ha més arbres.

El puig del Corb era la muntanyeta que hi havia a l’est de Sant Telm. Només hi havia arbres, matolls i pedrotes. Uns deien que el puig s’anomenava del Corb perquè la seua terra era negrosa. Uns altres deien que en l’antiguitat hi havia un corb per allà i des del poble se sentien els seus gralls. Del que ningú dubtava era que, en fer-se de dia, tots podien veure el sol apareixent pel cim. De vegades anàvem en bici.

–El vòlei es juga en pla –vaig dir.

–El vòlei platja, no –va dir Mati.

–És clar, però l’arena és molla. Llança’t a terra al puig del Corb i veuràs com acabes, com si t’hagueren passat un ratllador de formatge per damunt.

–Però podríem assajar servicis i passades –va repetir Wen.

—Per a fer això no cal anar al puig del Corb —va dir aleshores Gomo—. Als solars del poli podríem fer el mateix. I almenys són plans.

–Si només practiquem servicis i passades no arribarem molt lluny –vaig afirmar–. En l'examen que farem jugant només trauran bona nota els que juguen bé. I crec que no és el nostre cas.

–Va, no sigues pessimista –va dir Mati–. Al cap i a la fi, ningú pot practicar com Déu mana.

Durant uns segons va regnar el silenci. Watson fins i tot badallà.

–Aleshores no anem al puig del Corb? –va dir Wen.

La resposta era evident. Tanmateix, ningú podia imaginar que hi hauríem d'anar, i no per a jugar a voleibol. Els homes de negre que havíem vist en serien la causa. Era qüestió de temps que descobríem qui eren els homes de negre i a què havien vingut a Sant Telm.

Flipareu!

Però no avancem esdeveniments encara.

El senyor Anselm, el sacerdot, va eixir per la porta de l'església.

Tenim un bon problema!

—És hora de tornar a casa —digué Gomo.

Teníem deures del col·le pendants. I sense saber res encara del nou cas que se'ns anava a presentar, en l'únic que pensàvem era en això, en els deures, i en el problema que seguíem tenint.